

Single **Rock**.dk

The Dream

When the white eagle of the North is flying overhead
The browns, reds and golds of autumn lie in the gutter, dead
Remember then, that summer birds with wings of fire flaying
Came to witness springs new hope, born of leaves decaying
Just as new life will come from death, love will come at leisure
Love of love, love of life and giving without measure
Gives in return a wondrous yearn of a promise almost seen
Live hand-in-hand and together we'll stand on the threshold of a dream

"Moody Blues"

"On The Threshold of a Dream"

Nr. **1**
2004
1. årgang

Hvor vil du hen ...lille du?

Singlerockdotdk's redaktioner består af:

Iben Hauschultz, Tinglev,
journalist og bladets
redaktør

Bjarne Wind, Odder,
annoncesælger og bladets
annonce- og trykkeri-
ansvarlige

Torben Klein, Brøndby,
dtp'er, skribent, lay-out

Jesper Langkjær, Silkeborg,
skribent på bladet.

„De ting, som betyder
mest, må aldrig være
slaver af de ting, som
betyder mindst“
Goethe

„At standse op et øjeblik
en gang imellem kan
være den eneste mulig-
hed for at overkomme at
gå videre.“

„Mange vil gerne lægge
år til deres liv, men det
er faktisk mere vigtigt at
lægge liv til årene.“

„Nu må du passe på, at du ikke bare bliver siddende derhjemme“ er et af de velmenende råd, venner og bekendte giver, når man bliver alene. Et råd, der kan være lidt svært at forholde sig til (især hvis det kommer fra nogle af den vennepar, der muligvis ikke har haft problematikken inde på livet i praksis. For „hvor går man hen, når man er `blevet voksen`“) Der trods alt et bredt udbud, når man får taget sig sammen. Et af de mere ambitiøse og landsdækkende er:

Single Rock Café

Er et møde- og aktivitets-
sted for voksne singler.
Indholdet er fester, natur-
klubber, salsa, linedance,
sport og idræt, rejser,
madklubber, foredrag &
debat, film, kor og kultur-
arrangementer m.m.
Målgruppen er voksne
singler fra primært 30 og
op.

Formålet med det hele...

Er ikke 'at knække' single-
statistikken, men at synlig-
gøre den - og i en tidssva-
rende form.

Muligheder landet rundt

PT er der 18 Single Rock
Caféer med en samlet
medlemskare omkring de
10.000. De sidste nye er
Holbæk og Slagelse.
Har du først medlemskab ét
sted har du adgang til dem
alle.

Strukturen

Foreningerne er
ukommercielle og drives
primært af frivillige. - Der er
masser af muligheder for
involvering i alt fra bartjan-
ser til projektarbejde.
God fornøjelse i Single
Rock Café. ♦

Mål og redaktionel linie for SingleRock•dk

IbenHauschultz

Nyt bladkoncept for SingleRock Cafe. Et nyrevideret bladkoncept, der skal være med til at synliggøre singletilværelsen på en tidssvarende måde.

Hej Singlerockere i hele landet, Singlerock•dk - det nye landsdækkende blad - er på trapperne, og det, I sidder med i hånden, er så at sige prototypen.

De 4

Bag bladet står en gruppe på fem, hvoraf de fire skriver til bladet.

Den ene er undertegnede, journalist og redaktør på bladet, de andre er Torben Klein, Brøndby, Jesper Langkjær, Silkeborg, Bjarne Wind, Odder, tager sig af trykkerikontakt, prisaftaler etc.

Hvem, hvad og hvornår

Singlerock•dk udkommer 4 gange om året - første gang i juni i år - i et format 17x24,5, fire farver og 16, 24 eller 32 sider, alt efter stofmængde. Indholdet vil være en blanding af features, faktisk stof og fortællinger - kort sagt singler, singleliv, sorger og glæder ved singlelivet - mulige forklaringer på det ene og det andet, samt ikke

at forglemme om idéen/foreningen/netværket Single Rock Café. Stoffet „rystes“ naturligvis tildels „ud af ærmet“ - men bidrag til den lokal-globale målsætning og efterlys en journalist, skribent, fotograf, fortæller og/eller tegner blandt jeres forenings medlemmer, som kan og vil bidrage til det nye blad med en stof og materiale til bladet.

Kontaktadresse:

ibenhauschultz@yahoo.dk. På den måde får vi tilsammen skabt et vedkommende og debatskabende blad, som både er relevant som single-blad og som SRC-profileringsværktøj. Vi tror på dette ambitiøse projekt og inviterer hermed alle single-rockere til at medvirke til, at Singlerock•dk bliver en succes.

Vi glæder os til et inspirerende og godt samarbejde
Single-hilsen
Iben Hauschultz

* * * * *

Mål og redaktionel linie for Singlerock•dk

Det er Single Rock Café's nye landsdækkende blad „Singlerock•dk“'s mål

- at synliggøre single-kulturen
 - at være et troværdigt, sobert og debatskabende medie med gennemslagskraft både i og udover egne rækker, som tager emner for og om singler - skrevet af singler - op til debat.
 - at levere artikler med single-relevant indhold, som er velfunderede/veldokumenterede og uden berøringsangst ... og derigennem
 - profilere Single Rock Café
- Dette vil vi opnå bl.a. ved at fortælle om singlelivets sorger og glæder på godt og ondt, idet vi tager udgangspunkt i
- de tabuer og fordomme, singler møder og mødes med i hverdagen
 - de gode og dårlige oplevelser, singler har, samt deres og omgivelsernes reaktioner

- singlers forskellige måder at tackle hverdagen, den nye familiesituation og ikke mindst starten på det nye - måske uønskede - liv som søgende eller resignerende alene/m/k på og giver fortællingerne et globalt interessant perspektiv, idet vi inddrager eksperter i kultur, psykologi, sex og samfund's vurderinger og undersøgelsesresultater og bud på forklaringer på problemstillinger, samfunds-skabte - og selvskabte
- forventninger, paradokser etc. Singlerock•dk vil også sætte fokus på det enkelte, aktive SRC-medlems historie som join-in-opfordring, inspiration/idé til efterlevelse og ikke mindst på single etik.

Dermed ønsker Singlerock•dk at:

- skabe åbenhed om det der rører sig i og blandt singler og om single-livets udfordringer
- at tage pulsen på samfunds- og selvskabte forventninger og paradokser
- skabe en fællesfølelse blandt singler (læs: at vende „gisp-jeg-er-single!“-fornemmelsen til en „jeg er single, men jeg behøver ikke være

alene“-følelse ... og ikke mindst

- være mediet, der puster liv i debatten blandt Single Rockere, giver inspiration og mod til personlig og social udvikling og til dialog blandt ligestillede.

Redaktionelt er det Singlerock•dk's mål

- at involvere singler i hele SRC-systemet som leverandører af historier og artikler, fotos og illustrationer for derigennem at sikre, at SRC-medlemmerne oplever det som lokalt relevant og globalt interessant. ♦

„Når du kommunikerer så acceptér, at der er en meget bred kløft mellem at vide noget intellektuelt og emotionelt. Den der forstår, at de emotionelle følelser er stærkere end de rationelle intellektuelle vil blive mindre frustreret.“

„Tag aldrig illusionerne fra andre før du har noget bedre at tilbyde.“

„Kære De, hvorfor prøver De ikke at høre og tænke over dét, som jeg prøver at fortælle Dem, i stedet for at bevise, hvor meget jeg ikke ved?“

„I virkeligheden hader jeg dem, der berører mig min ensomhed og alligevel ikke skænker mig noget sandt samvær.“

„Alt som kan siges, kan siges klart.“

„God kommunikation er lige så stimulerende som sort kaffe, og det er akkurat lige så svært at sove bagefter.“

Skilsmissebørn

... også en slags mennesker?

Torben Klein

Glemmer voksne at give deres børn rettigheder. Hvad er egentlig børns tarv, hvis de selv måtte vælge. Hvad vil vi gerne for vores børn, hvis de kom først i vores bevidsthed. Et provokerende kik på skilsmissebørnene anno 2004

Tænk, hvis man gav børn ret til deres eget liv. Tænk, hvis man stillede de voksne til ansvar for deres handlinger. Tænk, hvis man som voksen ikke har rettigheder, når man ikke tager ansvar. Forstået sådan, at hvis du ikke længere „gider lege familie“, så må du gå. Men du har nu svigtet din partner og (hvilket er endnu værre) dine børn. Og i det svigt har du nu fortabt dine rettigheder. „Den, der beder om skilsmisse, fortaber samkvemsretten“. Du må selv forhandle med din ex-familie om, hvorvidt og hvornår de måske vil se dig. Men du slipper ikke for at betale. I statsamtet kan du aflevere dit personnummer, og så bliver der automatisk trukket dit underholdsbidrag til dine efterladte lige til dine børn bliver 18. – En regel, der kan bruges uanset om det drejer sig om en

mand eller kvinde! Svigt af tillid er svigt af tillid, uanset køn. (Selvfølgelig skal der lige et „stykke 2“ på denne fremstilling, for hvis der er vold, misrøgt og lignede involveret, så vendes bevisbyrden om. Du skal også kunne fortabe dine rettigheder, hvis du ikke opfører dig rimeligt mod andre mennesker.)

En løfte på 18 år?

Vi står jo trods alt og lover at „elske og ære til døden os skiller“, og det kniber med at holde det løfte. Men når vi får børn, så „lover“ vi dem at „dig vil jeg tage mig af, til du bliver stor nok til at klare dig selv“. Juridisk set er dit forældreløfte så et løfte, der gælder 18 år. Vel nok det vigtigste „løfte“, du kommer til at give i hele dit liv. Du skal værne om dine børns tarv. Og hvad er de så? Det er at give den en stabil base. Man kan kun

høre til eet sted. Man har krav på en fast base og ensartede retningslinier. Man har brug for voksne, der er nærværende. Hele tiden. Så lad os kikke lidt på nærvær. Det vil sige, at dine børn kan trække på dig, når de har brug for det. Mandag eftermiddag, når „Egon“ har været dum i skolen eller jeg er faldet med cyklen og slået knæet eller det bare har været den bedste dag i mands minde. Så er det her og nu, det sker. Det er lige NU, dit barn har brug for dig. Det er ikke om 14 dage, når du har samkvems-weekend. Der er det uhjælpelig for sent. Livet er gået videre og du var ikke i stand til at løfte dit ansvar som forældre. Det ansvar, du ellers havde lovet at tage på dig, da du besluttede at skulle have barn. Så derfor, når vi ikke har lyst til at være familie mere, så har vi valgt

forældregeringen fra. Delt forældremyndighed er i den forbindelse også et ubrugeligt begreb. Forældremyndighed kræver „nærvær“ for at kunne håndhæves.

Fredag aften afgøres spørgsmålet „må jeg gå ud og drikke bajere?“ her og nu. Af den forældre, der er til stede. Den, der er gået, er sat udenfor indflydelse. Uanset kravet på „delt forældremyndighed“. Er du ikke til stede kan du hverken få indflydelse eller give støtte. Til gengæld kan man få et barn, der pendler frem og tilbage mellem 2 modstridende pædagoger. Så er det, at man bør stille sig spørgsmålet „hvordan laver man hele mennesker med halve løsninger“. Man har krav på en klar linie i, hvad man må og ikke må. Selv når far og mor er uenige, så når man dog frem til en fælles løsning, når man bor sammen. Der er kun en reference-ramme.

Pendlerkort i massevis

Og så beder vi vores børn om at pendle frem og tilbage mellem 2 eller flere hjem. Det tangerer dyreplageri og det er svært at se, hvordan børnene tarv på nogen måde bliver tilgode-set af det. Man kan kun bo eet sted. Det kan voksne også kun, når de bliver sat

på prøven. Man har brug for sin faste base, hvor man har sine ting og sit sociale bagland. Det er ikke rimeligt at bede sit barn skifte vennekreds op til hver 2. uge, bare fordi vi voksne ikke vil være familie mere. Tag bare følgende dialog „kan du lege på lørdag?“ – „Nej, jeg skal til min far i X-købing“. Dit barn kan altså ikke etablere legekammerater i fritiden, fordi vi voksne har bestemt, at de skal pendle ud af deres nærmiljø. Barnets tarv i første række, tjaa, jeg spørger bare? Det viser sig da også til, at de voksne meget hurtigt flytter sammen med nye kærester „fordi det bliver for upraktisk at bo hver for sig“. Gad vide, hvorfor det er upraktisk for voksne rejse mellem 2 hjem, men rigtig godt for børn?

Jeg vil ha' det hele

„Jamen, jeg kan ikke undvære mine børn!“ – Jo, det kan du godt. Du er fra starten sammen med dit barn 365 dage om året. Så vælger du at gå. Det er en beslutning om, at nu vil du maksimalt være sammen med dit barn 182 dage om året. Du kan altså undvære dig barn, noget er vigtigere halvdelen af året, lægger du forholdet bag dig, er du i fuld gang med at beslutnin-

ger, der gør, at du „godt kan undvære dine børn“. Kender du svaret på, hvad det er? Og hvis den fulde konsekvens var, at du skulle undvære dine børn, fordi du med den beslutning svigter som forældre, ville det så være prisen værd. Eller trækker vi nu om stunder bare i nødbremsen, fordi vi tror, vi kan få det hele til den halve pris. Vi kan blive fri for vores umulige partner men stadig se vores børn og dele forældremyndigheden. Uden at skulle tage stilling til, hvad vi egentlig synes, der er børnenes ret.

Loyale børn

Hvorfor må barnet ikke bestemme, hvor det helst vil være? Hvis vi spørger, får vi garanteret et svar. Alle ved, hvem de er mest tryk ved. Men den går ikke „for børn er så loyale“. Skægt nok, loyale mennesker har altså ikke ret til synspunkter, der skal tages med i overvejelserne. De voksne, der derimod er „illoyale“ i deres svigt af ansvar, de sidder med alle kortene. Illoyal adfærd giver rettigheder, menes loyale meninger kasseres. Spændende etisk koncept, vi her er i gang med at lære vore børn. Det der de voksne, der river tæppet væk under barnets verden og komplicere den

ud over al rimelighed. Men alligevel er „barnets tarv“ noget, de voksne afgør uden at diskutere det med barnet.

Glade forældre

„Det er også bedre for barnet, at far og mor er glade“. – Tja, til at begynde med, så er valget måske kun den ene parts. Den anden part vil gerne fortsætte i forholdet. Så enten far eller mor starter med, ikke at være glad. – Og bliver de så også glade. Får vi 2 velfungerende, lykkelige og socialt/økonomisk velfungerende voksne. Eller er de måske økonomisk, følelsesmæssigt og socialt set klemte. Er de bitre over udviklingen og har de svært ved at komme videre? Er de rent faktisk glade? Og er det vigtigt for barnet? Måske nej. Man hører da om, at når vi får kærester igen, så kan et forhold godt blive ødelagt af børnenes jalousi. Sært, de skulle jo bare nyde, at far/mor er lykkelige igen. Hjemme hos os blev mine skilsmissepapirer brændt af mit ældste barn, da han fandt dem i min skuffe. For vi skulle ikke gå fra hinanden, selv om det var ubehageligt, at far og mor skænd-

tes. Men de lå sammen med en frankeret svarkuvert, så hvis teorien er rigtig, burde han have postet dem i stedet for at brænde dem, thi „det er bedre, at far og mor bliver glade“. Hos os holdt den altså ikke i praksis.

Brikker i et voksen-spil

Det er for nemt for os, når vi ikke vil lege familie mere. Vi voksne rager rettigheder til os, som vi moralsk set ikke har krav på, og vi tildeler ikke vores børn nogen indsigelse over for deres eget liv. De bliver brikker i et voksent egoist-spil. Det kan vi faktisk ikke være bekendt. ♦

At anse sig som single ... et etisk valg?

Torben Klein

At anse sig for single? Objektivt målbart eller et spørgsmål om personlig etik? Par- "problematikken" (og er det egentlig ikke forkert, at vi kobler „par“ og „problem“ sammen -men det er vist en anden historie.) er det helt store „fad med varme kartofler“, som vi helst ikke tager stilling til, som det ikke altid er populært at diskutere. Men et spørgsmål, som vi en gang imellem må stille sig som medlem af Single Rock Cafe.

Sæt læsebrillerne godt fast på næsetippen, for vi skal mange steder rundt i den følgende argumentation. Men lad os starte med at lege "hvem vil være millionær". Hvad er Single Rock Cafe? Er det:

- A - Et netværk
- B - En forening
- C - En vennegruppe
- D - Et socialt bagland

Par og SingleRock Cafe. En blanding, der skaber debat. Nu også her. Men munder det i virkeligheden ud i din egen etik og indstilling til „hvad er det at være single“ og „hvad er det for en person, jeg sætter i spil her i livet“? SingleRock•dk sætter sig til fadet med den varme grød.

Helt sikker kan man ikke være, og hvis man spørger publikum, risikerer man følgende svar:

- A - Et netværk – 25%
- B - En forening – 15%
- C - En vennegruppe – 35%
- D - Et socialt bagland – 25%

Vi kan lade computeren fjerne 2 muligheder:

- B - En forening
- D - Et socialt bagland

Så ringer du til din ven Torben, der kan fortælle dig, at det rigtige svar er:

- B - En forening
- Og millionen er hjemme.

Lad os lige holde fast i, at SRC er en forening. Det er en formaliseret gruppe mennesker med vedtægter, en bestyrelse og et kontingent. Ingen andre grupperinger i dit liv, det være sig vennegrupper og familie, kræver kontingent af dig for at være medlem. Så vi skal ikke forveksle SRC med

andre "gode venner" med andre sociale grupperinger, vi kommer i – Det er en forening med foreningskrav.

For eksempel et optagelseskrav. Skimmer man samtlige SRC foreninger går der følgende krav igen:

- Du skal være medlem for at deltage i foreningens aktiviteter
- Medlemskab er strengt personligt.
- For at blive medlem, skal du anse dig for single.

Da det altså ER en forening, så er det værd at kikke nærmere på optagelseskravet, nemlig at du skal anse dig for single. Det er således rimeligt, at du (og måske andre) en gang imellem stiller spørgsmålet. "betragter du dig som single, og hvorfor?"

Der må jo være en ide med, at vi er en forening med optagelseskrav. Man melder sig sjældent ind i en frimærkeklub, hvis man

ikke interesserer sig for frimærker. Det har hverken foreningen eller een selv glæde af. Men man kan godt melde sig ind i en singleklub „uden at være single?“

Det sidste postulat er så, hvad vi tager en lille tur igennem. For det er her, moral og etik også bliver en del af dagligdagen og kommer i konflikt med de øvrige ting, vi også gør SRC til.

Starten går i SRC

Når vi første gang kommer i kontakt med Single Rock Cafe, så er der ingen tvivl. Det er objektivt indlysende, hvorfor det er i orden, at vi ”betragter os selv som single”.

Vi kommer sandsynligvis lige fra en brudt forhold, vi er faldet på plads i vores nye situation, bolig- og familieforhold og er ved at få greb om livet igen. Vi er ”slet ikke klar til nye forhold”, vi har et godt bagland af familie og vennepar, men det er ikke helt nok. Vi har også brug for sociale oplevelser blandt ligestillede, for vores par-venner forstår ikke altid, hvad vi går og tumler med. Lyder det ikke genkendeligt?

Det er der, vi alle starter, den klassiske ”single-

fundamentalist”. Vi tager så hul på livet som single og de mange gode kontakter og oplevelser i Single Rock Cafe. Vi møder mange spændende mennesker og vores sociale liv og netværk eksploderer. Der er liv, fest og farve og aldrig i livet kunne vi tænke os at bytte med vores gamle tilværelse af et indtørret forhold. Vi risikerer faktisk, at medlemskab af SRC bliver et mål for vores fritid i sig selv, så et liv uden SRC er utænkeligt.

Her er vi på vej ind i noget snavs, for det ER jo altså bare en forening for mennesker, der anser sig for single. Det er ikke endestationen i vores liv. Hvis vi ofrer vores gamle venner (par eller ej) og bekendte på det spændende liv i SRC, så risikerer vi at score et selvmål. Vores venner har kendt os længe og holder af os for den, vi er, og de deler vores historie. Intet medlemskab af nogen forening bør få os til at glemme det.

Definition af en single?

Så går det nogen gange hverken værre eller bedre end, at man opdager, at man nu ER klar til nye forhold, og man anskaffer sig en kæreste. Så er det, den personlige etik og moral virkelig skal stå sin prøve. Betragter du

NU dig selv som single. I et dyk i mine personlige erfaringer kom svaret fra mine børn, første gang der kom den kommunale erklæring om forhøjet børnebidrag, der kræver en ”single-erklæring”. For mine børn mente ikke, at jeg kunne skrive under, når jeg havde en kæreste. I deres øjne havde ”single” åbenbart noget med følelser at gøre. En nærlæsning viste dog, at det var OK at anse sig som single i kommunal henseende, hvis man var eneste voksne forsørger og ingen andre voksne bidrog til familiens opretholdelse. – Nu er en kæreste som regel en udgift, så man var helt på hjemmebane her. Den snævre juridiske definition er således, at du kan betragte dig som single, hvis du bor alene! –

Hvilket så vil sige, at vi er i vores gode ret at afvise de gifte mænd, der kommer forbi på ”shopping-tur” til vores fester og lige skal have 1 måneds medlemskab. Ud fra et strengt objektivt synspunkt kan de ikke betragte sig som single, for de kan ikke få forhøjet børnetilskud. Så dem kan vi sende videre med den gode spilleregul ”man bringer sit nuværende forhold til afslutning, før man starter et nyt”.

Men som sagt mente

Hvad skal der til, for at du anser dig for single ?

Nu gik det ellers lige så godt !

Hvilket er noget rigtigt møg at se i øjnene, hvorfor mange da også sætter kikkerten for det blinde øje. Man har lige brugt rigtig meget tid og ressourcer for at komme så langt. Det har været hårdt arbejde og at skulle se i øjnene, at nu skal man fortsætte igen, det er ikke et rart scenario. Man har også fået mange venner og bekendte, man er glad for de mange muligheder og aktiviteter og vil nødigt slippe det hele igen.

Men den sørgelige sandhed er, at det bliver vi nødt til.

For at gå tilbage til udsagnet fra det nye medlem. Vi HAR parvenner og vi har brug for oplevelser blandt ligestillede.

Kæresteparret er nu blevet det vennepar, som vi startede med at have nok af i forvejen!

mine børn åbenbart, at der også var noget med følelser. En gammel singlebekendt gjorde det sådan op "går man til single-fest, så er man til at bage på!" Det er egnetlig også en god måde at checke sit egen ret til medlemskab af på. Er jeg til at bage på? – Altså hvis jeg vil! –Vi har vel alle mødt de singler, der bevidst afviser "bagning", for nu vil de bare ikke mere, man er blevet skuffet for tit. De er godt nok ikke til "at bage på" (i første omgang i hvert fald), men de kunne være det, hvis de ville. De har en etisk ret til bagning, hvis de vil, så de opfylder sådan set

"bage kravet".

Men den SRC'er, der møder op til fest med en kæreste i hånden? Hvordan kan man betragte sig som single, når man "har underholdning med hjemmefra". Ud fra en almindelig moralsk betragtning, bør man ikke være "til at bage på" og må derfor have problemer med den etiske udgave af singlebegrebet og problemer med at argumentere for, hvorfor man "føler sig som single". Og da Single Rock Cafe ER en forening, er man nu kommet i konflikt med adgangskravet for medlemmer.

Oplevelser blandt ligestillede?

Det er her, etik og følelser virkelig kommer på banen. De fleste af os har vist prøvet den der virkelige dybe nedtur (måske typisk efter en fest) hvor der søndag eftermiddag er totalt larmende stille i stuen og savnet efter et andet (eller måske bare andre?) menneske bider i sjælen og man begynder febrilsk at overveje, hvem man dog kan ringe til, for bare at høre en anden, voksen, stemme og bevare en illusion af, at man stadig har hold i verden. Jeg må erkende, at her føler jeg ikke længere noget fællesskab med kæreste-parret, hvor man kan løfte røret og sige "jeg savner dig sådan skat, kommer du ikke over", og voila, så er der selskab, omsorg og intimitet på dagsordenen. Ligestillet med min søndags-blues, det er de altså ikke, og jeg kan godt undre mig over, hvordan de bærer sig ad med at anse sig som single. Og jeg vil forbeholde mig ret til diskutere definitionen af „at anse sig som single“, så længe vi er medlem af en forening, der kræver, at vi skal anse os som single for at være med

til foreningens aktiviteter. Det kan egentlig heller helt udelukkes, at vi bliver lidt misundelige. Selvfølgelig under vi "de andre" at blive lykkelige. Men de har fundet, hvad vi mangler. Har vi lyst til at se det til hver fest og sammenkomst? For hvad blev der så af "de ligestillede"?

Jamen hvad så?

Svaret må findes i hver enkelts personlige moral. Men man bør kende begrundelsen for, hvorfor man anser sig som single. Vi må se i øjnene, at single-foreninger er et værktøj, vi har brug for i en bestemt fase i vores liv. Når den fase (forhåbentlig) en dag er overstået, så gælder der nye spilleregler og der skal nye værktøjer til at udvikle vores liv.

Vi bliver nødt til at investere ressourcerne til forholdet, hvis vi mener det alvorligt. Besøgskærester ender med at være ganske utilfredsstillende og et "frygteligt spild af transporttid" (og tro mig, jeg har prøvet det gennem 3 år, så det er ikke noget, jeg bare finder på). Vi bliver nødt til engagere os, hvis det skal lykkes i mere end de obligatoriske 3 måneder. Så hvor tungt det end er at

se i øjnene, så må vi videre med livet, skabe fælles rammer og venskaber med vores kærestes bagland og lægge de glade timer i SRC bag os. Så vil vi måske opdage, at det ikke alt sammen var gode venner og netværk. De var faktisk bare medlemmer i samme forening. De venner, du faktisk HAR skabt, de skal nok følge dig videre i livet. Måske kan man dog tage lidt lærdom med sig. Man skal blive ved med "at gå på date" med sin partner. Via SRC har man lært adresserne at kende, så det er sådan set bare at holde ved. Måske lære sine gamle og nye venner, at de skal gå med i byen også. Lav dine udflugter til din lokale "spontanliste", så du ser dine venner i festligt lag også. "Det er ikke nok at samles for at indtage et måltid", som en klog kollega engang formulerede det. Tag al den dynamik, du har lært i SRC med dig videre i livet.

Men Single Rock Cafe er en forening for mennesker, der betragter sig som single. Når du ikke længere kan argumentere for, hvorfor du anser dig for single, så er tiden kommet til at rykke videre. Hvem af os er det forkerte sted? ♦

....og derfor blev han sådan !

Torben Klein

Vi skal turde blotte os, hvis SingleRock.dk skal blive et blad, hvor vi kan hente inspiration, tanker og debat, og nogen er nødt til at lægge deres sjæl frem til beskuelse først, bare for at åbne ballet.. Jeg satser på, at Wayne Dyer har ret i, at "det betyder ikke noget for dit liv, hvad folk ved om dig". Dette første nummer kan være en del præget af mit materiale. Hvilket kan få nogen til at undre sig over, hvad der mon foregår i hovedet på ham. Så hæng med her, så får du en hurtig gennemgang af, hvem jeg er, og hvorfor i alverden jeg er havnet med de holdninger, jeg nu engang har. Det kan nemlig godt være, at jeg synes, de ville være gode for dig, men de gælder først og fremmest for mig selv.

En irriterende vane

For folk, der har den blandede fornøjelse at møde mig, er der et punkt, der forvirrer dem. Jeg har en herre øretæveindbydende facon med at veksle mellem

Torben kan fylde meget (især i dette nummer af SingleRock.dk), og han mener en frygtelig masse ting! For dem, der er begyndt at undre sig over, hvad der mon foregår i hans hoved, kan nogle af svarerne måske findes her.

ironi og alvor, der kan gøre det vanskeligt af vide, hvor man har mig. Det er en irriterende vane fra min skoletid i realen, hvor lodret sarkasme blev brugt som værn mod at lade omverdenen komme ind på livet af mig. Nutildags skal man mere mindes det kendte Gruk "den der kun ta'r spøg for spøg og alvor kun alvorligt..." Hvis du er i tvivl, så spørg.

Solid småborgerlig start

Den vane fungerede så godt i skolen, men handikappede mit fortsatte sociale liv, da vi forlod skolen. Men "der er én til os alle sammen", så jeg fandt da til sidst en ledig kvinde, blev forelsket, flyttede sammen, købte hus, blev gift og fik barn. – Total velkontrolleret småborgerlig handlingsforløb. Men med gode visioner. Bl.a. havde vi den ultimative "millimeterdemokrati-løsning" i hjemmet. Hver anden dag passede man barn og hver anden dag lavede man mad og ordnede køkken. Vi

skulle være fælles og faderen skulle også være forældre.

I samme periode havde jeg gode og taktsomme kolleger, der var med til at præge mit verdensbillede. "man skal ikke bekymre sig om noget, man ikke kan gøre noget ved", var en tese, som jeg stadig værdsætter meget. Den blev så kombineret med "Er der noget, du er utilfreds med, er du den første, der er ansvarlig for at gøre noget ved det". Så var det slut med at mene, "at det er da også for dårligt" uden samtidig at tillægge sig selv ansvar for bringe tingene videre. Samtidig var det min opfattelse, at man havde altid et valg. Man kunne vælge mellem at gøre noget eller lade være. Konsekvensen af det valg skulle man altid gøre sig klart, og valget var én eget ansvar, som man aldrig kunne give videre til andre. Hvis man har tænkt sine konsekvenser ordentligt igennem, så må man også kunne sige "bondeanger er forbudt", for ingen conse-

kvens kan så komme bag på dig, med den viden, du havde på det pågældende tidspunkt. Og endelig så var alle tankerækker, der begynder med noget i retning af "hvis dog bare" det rene spild af tid. Hvilket kan være OK, hvis man ikke har andre og mere påtrængende opgaver og problemer. For "hvis dog bare jeg havde" har intet fremadrettet perspektiv. – Holdninger, der nok skal stå sin prøve senere !

Skilles eller ej?

Vi blev så enige om at få barn nr. 2, og her væltede læsset så meget effektivt. Han kom nu også til verden under vanskelige forhold. 3 mdr. før den fastsatte termin gik Mette (min kone) til kontrol og fik den besked. "Jamen fru Klein, de har jo åbnet dem 5 cm og kan føde hvad øjeblik, det skal være. Læg Dem øjeblikkeligt på briksen, så bliver De kørt til svangregangen". – Og 3 måneder for tidligt, det ER altså ikke så godt og svangregangen er ikke et opløftende sted og ligge, samtidig med, at man er bange for at føde et handicappet barn.

Hun gennemførte faktisk hele perioden, men da hun kom hjem, så havde hun fået en gevaldig fødselsdepression, som jeg ikke

var dygtig nok til at hjælpe hende videre med. Vores dagligdag gik totalt i opløsning i praktiske opgaver, der ikke blev løst, manglende ro og overblik. Og ikke mindst en holdning fra hendes side om, at "jeg vist havde stjålet den ældste's kærlighed, så ham kunne jeg passe, så ville hun tage sig af den lille". – Og her måtte jeg så stå af. Jeg ville gerne tilbage til at deles mere ligeligt om de huslige opgaver, men det blegnede ved siden af ønske om, at hvis jeg havde fået 2 børn, så ville jeg være forældre for begge børn.

En konsekvensberegning "Dit og mit" var ikke en acceptabel løsning. Den sommer modnedes så en af de sværeste problemformuleringer, jeg endnu har haft.

- Jeg vil ikke leve i et parforhold, som det vi havde her. Hvis jeg vil skilles fra min kone, skal det være fordi jeg ikke kan fordrage hende, hvorfor jeg så heller ikke vil have noget at gøre med hende efter skilsmissen. Det er "noget sygt, jeg fjerner fra mit liv, fordi jeg ikke vil have det mere"
- Så samarbejde om børnene, det bliver et sted mellem vanskeligt

og umuligt.

- En forældre, det er en voksen, der er der hver dag for børnene. Går jeg, frasiger jeg mig min forældrerolle. Samkvem hver anden weekend har ikke noget med forældregerning at gøre og totalt utilfredsstillende for mig. Og desuden vil jeg ikke tvinge mine børn til at skulle ud til mig hver 2. weekend, for man kan kun bo eet sted.
- Vælger jeg at gå, så er det mig, der ikke gider lege familie mere, og så har jeg fraskrevet mig mine rettigheder. Jeg kan vælge at gå i retten for at slås for forældremyndigheden. Taber jeg, så er det en "alt eller intet" løsning.
- Så går jeg, kan det koste bekendtskabet med mine børn, hvilket vil efterlade et stort, sort, hul i min sjæl. Og jeg skal kende svaret på det spørgsmål, de måske opsøger mig med om 25 år "hvorfor var din afsky for mor større end din kærlighed til os?"

Så det er en beslutning, der ikke bare lige kan træffes, på den anden side må man også trække en linie i sandet. Jeg sætter den deadline for mig der hedder: Lillebror's 1 års fødselsdag. På det tidspunkt skal det

være på vej til at blive bedre. Det behøver ikke være blevet godt, for det har vi for store problemer til, men situationen skal være i bevægelse. Og bare for at signalere, at det ikke er "bare for sjov", så bestiller jeg skilsmissepapirer, så der det "bare at sende dem af sted".

Vi er så henne ved julen '86 og der er kun én måned til hans 1 års fødselsdag og situationen er stadig fastlåst. Den jul gør jeg så det, der af nogen anses for ualmindeligt tarveligt og som jeg anser for en af mine mest vellykkede forhandlingstiltag. Min svigerfamilie havde en meget stor respekt for "hvad andre tænker" og Mette var mester i at spille

*Julen 86
Ikke lutter smil i Brøndby*

spillet, når der var publikum på, så ingen vidste nødvendigvis, hvordan det stod til. Det var nok bare Torben, der overdrev lidt.

Men den jul falder snakken på en investering i hjemmet og i et sidste øjeblik-desperation vælger jeg så "jeg må gøre det synligt for alle, ellers tror hun ikke på det", så her falder så bemærkningen "nej, det vil koste 6000 kr., og hvis jeg skal skilles om en måned, så vil jeg hellere bruge pengene på en ny lejlighed". – Der blev lidt stille om bordet den jul. Men i begyndelsen af januar kom det gennembrud, jeg havde ventet så længe på: "Kunne du ikke tænke dig at putte den lille i aften". Reddet på målstregen.

Fra skidt til værre

Vi får så en periode med et ganske OK familieliv. Men stille og roligt skrider vi mod "værre". Jeg omfatter hende som mere og mere urimelig og at familien bliver omgivet af flere og flere mærkelige regler, som ingen relevans har. Vi er ikke gode til at lave fælles sociale oplevelser og få nye mennesker ind i vores bekendtskabskreds. Mette taber grebet om vigtige dele af sit liv, er meget utilfreds med sit arbejde (hun kunne

bruge hele weekend'er med at stå og diskutere med kolleger inde i spejlet på badeværelset) og med sit ægteskab, for næsten alt jeg gør, er forkert.

Det var i den periode, at jeg blev veltrænet i at være totalt ligeglad med min partner og udvikle de klassiske mande-afstraffelsesmidler. Du ved, tavshed og den kolde ryg. Det giver godt nok noget personlig tilfredsstillelse, men ikke nogen gode resultater, så det er ikke en facon, der kan anbefales. Man skal også passe på, når man begynder at mærke, at man lægger den fysiske afstand. Derefter er det snublende let at lægge den psykiske afstand, og så er den anden part blevet totalt ligegyldig. Man får knækket nogle følelser over i den proces, som det er meget svært at rette op på igen. (Don't go there – hvis du kan blive fri).

Det værste er nok, at jeg ser en klart gryende konflikt mellem vores ældste dreng og hans mor. Han er 14 (hans lillebror 9) og hvis det fortsætter, jager hans mor ham hjemmefra senest på hans 18. års fødselsdag. I og med, at voksenrelationerne er sådan, som de er, så vil jeg nok lægge min loyalitet hos min store dreng. Det er heller ikke

sandsynligt, at vi kan blive sammen, til den lille bliver 18. Inden for det næste år eller 2 skal der ske drastiske ændringer, hvis familien skal overleve, ellers kan det ende med, at vi må "smide mor ud" – eller hvor det nu ender. – Men så griber skæbnen godt nok ind og løser konflikten definitivt for os.

"Forandringsparat" – en flokskel til afprøvning

Vi er nået til 1995 og starter januar med lidt af et wake-up call. En søndag morgen finder jeg Mette i coma på badeværelset og senere på dagen fortæller den gode doktor på Glostrup mig, at det vist er en hjernebetændelse. Men den er så langt fremskredet, at man ikke tør tage prøver, så der bliver hældt på af det medicin, som man tror hjælper, og så må vi se. Men der er en 50/50 chance for, at hun dør den eftermiddag. OK – det var så ikke lige, hvad vi havde regnet med, den søndag skulle gå med!

Vi slipper med skrækken, hun kommer sig og efter dette vink med en vognstang beslutter vi, at vi måske burde finde tilbage til, hvorfor vi i sin tid fandt sammen. – Men – hun kommer sig aldrig helt over hovedpinerne, og i maj viser en scanning og

efterfølgende operation, at det ikke er resterne af en hjernebetændelse, der plager hende. Det er en veludviklet kræftsvulst i hjernen, der sikkert er ved at tage livet af hende! Se, det forklarer jo lige pludselig, hvorfor jeg havde opfattet hendes karakter-skift, manglende greb om familie og liv og vores manglende resultater i forsøgene på at finde ind til hinanden. En knude i hjernen lige ved følelsescenteret, den har vi ikke kunnet arbejde os forbi. – Der har været rig lejlighed til efterfølgende at minde mig om, at "bondeanger er forbudt".

Jeg må tage fat i mine børn og minde dem om "mor skal dø, det kan vi ikke gøre noget ved, så det skal vi ikke bekymre os om". "Hvordan hun skal dø, det kan vi gøre noget ved, så det er der, vi skal lægge vores indsats". Da vi er 3 drenge/mænd, så skal vi i en fart også til at lære det der, som kvinder kan. Vi skal turde tale følelser. Alle følelser. Også den, der er lidt "forbudte" og ikke helt politisk korrekte. For alt hvad vi gemmer og undertrykker, det sætter sig til skade for vores sind senere. Og for de læsere, der ikke har haft den slags opgaver helt inde på livet

endnu, et lille underspillet råd: "det er ikke helt som på amerikanske TV film, der sker ting, der er onde og udfordrende".

Men en gang imellem, så får man en belønning af højere magter, når man forsøger at gøre tingene rigtigt. I november fortæller plejepersonalet, "at nu er der nok kun få dage tilbage". Så er det jo, at man må bruge, hvad man har lært. Bl.a. at høresansen er noget af det sidste, der forsvinder og man skal sige

1995

*Et år med forandringer
(for at sige det mildt)*

tingene, medens menneskene ER her. Når de er væk, så kan det være lige meget.

Så jeg vil gerne lukke bekendtskabet ordentligt. Det er klart, at vi aldrig får bearbejdet vores problemer, det må jeg se, om jeg kan håndtere selv senere. Det er også klart, at vi har lavet en familien, der har kunnet klare den opgave uden at gå op i sømmene og med en økonomi, der gør, at vi 3 kan blive boende. Det er bedre, end så mange andre har præsteret. "Der er overskud på kontoen, så det har sådan set været en vellykket familie". Så skal der siges farvel, så der det NU. En af vores traditioner var teater-ture, så jeg sætter musikken fra Cyrano på, giver hende et knus og takker for nogle gode oplevelser. Siger også, at det har været OK at have været gift med hende (for selv om vi ikke får løst det, så skal vi tilgive hinanden det ondt, vi er kommet til at gøre mod hinanden) og lover, at jeg nok skal tage mig godt af hendes drenge (hvilket MÅ være noget af det værste for en 41-årig mor at tænke på, når hun nu skal dø.) – Og så går der kun 5 minutter, så holder hun op med at trække vejret! – Nogen gange bliver livet alligevel til en Danielle Steele

filmatisering. Da plejeren så konkluderer "så er det slut", så går hun heldigvis ud af lokalet, medens jeg bare folder mig sammen på gulvet og kæmper for at holde alle indvolde på plads, hvor de hører til. Det kan godt være, at man tror, man har forberedt sig, men – det trækker søm ud alligevel. Men det var godt at være alene, for jeg har aldrig før følt mig så nøgen og sårbar. Og det var min egen smerte, ingen ville kunne lindre den, kun gøre mig utilpas ved deres tilstedeværelse.

Så – fra den dag og fremover, så skal der en hel del til, før jeg synes, at jeg har problemer. Jeg har set dem, der har haft det værre.

Alle brikker slået hjem

Så er det jo, at man må "arbejde med fremtidens muligheder". Nu var jeg jo trods alt blevet "skilt". Men uden genforhandlingsret og indlagt fritid og lige-/ulige problematik. Hvilket udmøntede sig i disse overskrifter:

- Vi har oplevet en sorg, der hører livet til. Det kan vi lære af. Drengene har til gengæld undgået at opleve, at en voksen har svigtet dem.
- Vi slipper for at pendle og planlægge. Vi bor kun eet sted og kan træffe

rene familiebeslutninger, nu dog kun med én voksen.

- Vi slipper nu for skænderierne og kan lave de regler, som vi selv gider overholde.
- Hvis jeg vil hjemmefra, må jeg tage tiden fra børnene, for jeg er på 7 dage om ugen, 52 uger om året. Men det må der være plads til, for det, vi slipper for, må give noget ro i dagligdagen.

Efter lidt overvejelser ender jeg med, at vi mangler ikke en ny mor. Det er mig, der mangler voksenrelationer.

Så jeg ender med at opsøge en vennegruppe, der har arbejdstitlen "Single Club". Egentlig en slags Single Rock Cafe i miniput-format, for her kan man gøre sig nogle af de iagttagelser, som også gælder for SRC. Fra starten af var jeg klart "så slet ikke klar til nye forhold". 3 års cølibat og en del årrække med måske helt op til 4 gange sex om året, så var der ikke meget behov eller erfaring tilbage. Kvinder var uegnede til respektfuldt samliv og hvad der var for- og bagside, op eller ned, det var ulykkeligt glemt. Jeg var sådan set stolt nok over, bare at turde gå hjemmefra alene.

Glemte følelser skal findes frem

Det går så hverken værre eller bedre, end jeg møder en kvinde, som rent faktisk fejler benene væk under mig, og det lykkes mig at turde bede om en 1. date. Her må vi så konkludere, at det kan betale sig at være ærlig og åbenhjertig, for hun fik så hele historien og gjorde det fuldstændig rigtige, som jeg altid vil elske hende for. Sidst på aftenene sagde hun "du må ikke gå hjem, før vi har bollet". – Det fungerer vist lige som at smide børn ud, hvor de ikke kan bunde. Gad vide, om de kan svømme, men til gengæld slap jeg for en ventetid, som ikke havde været særlig spændende(!) Vi var da den aften også kun 5 minutter fra en impotent-oplevelse, så man skal ikke underkende psykens indflydelse på vores præstationer. Atter en gang blev jeg dog "reddet på målstregen". Som bonus kom der en anden oplevelse. I den fjerneste afkrog af mit sind stod der vist en kasse med "ligestyldige behov og følelser", som der den aften gik hul på. Hold da helt kæft hvor havde jeg dog manglet at holde af én og blive holdt af. Det var en ganske overraskende og berusende oplevelse. Det

kan godt være, det aldrig sker igen, men jeg hopper ikke mere på den argumentation, at det er en god ting at være alene. Jeg var ikke blevet et kærligt og givende menneske af at fravælge at give kærlighed. Så selv om det ikke blev et vedvarende forhold, så lykkedes det hende at drysse fe-støv over mit liv igen, og det er der ingen grund til at fortryde.

Et praktik-kursus i single kultur

I SingleClub lærte vi så også (hvis vi så ordentligt efter) en del af de mekanismer, der nu fungerer i singlernes sub-kultur – F.eks. at folk finder sammen som kærester, og omverdenen derefter reagerer med "jeg troede, det var en single-klub". Single-begrebet er noget med både det at bo alene – og- følelser (som et medlem så præcist formulerede det: Går man til single-fester, så er man til at bage på.). Man kan desværre også se, at voksenkæresterier typisk varer 3 måneder, så kløjs vi i det alligevel. Ser man folk i øjnene, når de fortæller om deres liv, så kan man se forfærdelig smerte. Så man skal være varsom med at "score for sjov". Det gør stor skade. Vi troede også, at vi kunne beholde venskaber, når vi eventuelt fik

kærester. Det viste sig, at sådan gik det ikke. De bekendtskaber var vores egne og kunne ikke deles, når vi blev 2. Det er sjældent, at bekendtskaberne holdt. En dag havde jeg så også mødt en, som jeg ikke var i tvivl om, at jeg skulle høre sammen med.

Så måtte jeg se i øjnene, at det var hyggeligt at mødes med de gamle bekendte til vores fælles-aftener. Det var en socialt bagland. Men det gik ikke. Det var urimeligt at møde op i en "klub" med begrebet "single" og underholde med, hvor lykkelig man var blevet og høre på planlægning af aktiviteter, hvor man egentlig ikke havde noget at gøre, for "man var jo ikke til at bage på". Single-foreninger er et værktøj, man bruger i en periode af sit liv, og hvis vi er heldige nok, så skal vi bevæge os videre en dag. ♦

„Menneskene har for stor respekt for døden målt på den ringe respekt, de har for livet.“

„Alle har en betydning. Alle er en del af kredsløbet. Problemet er, at ikke alle er sig dette ansvar bevidst.“

Single Kids (og deres forældre)!

Gitte Frikke

Single-forældre. Hvordan kommer du ud af huset og ser andre voksne - samtidig med, at der også er noget for dine børn?

Svaret i Single Rock er: Single Kids

I november 2002 var der et SRC medlem i KBH, der tænkte der må sidde andre i denne her afdeling og mangler nogle at dele weekender med, samme med voksen og børn. Det første arrangement var lys tænding på rådhuspladsen, ud over ham selv og barnet, mødte der yderligere en voksen og et barn op. Og succes kretere var bare en mere end ham blev, så var SingleKids på vej.....

Det blev lavet målsætning og det blev i system på hjemme siden, og det første planlægnings møde var på trapperne: Det primære formål med SingleKids er at de enlige forældre og deres børn møder andre ligestil-lede for på den måde at tilbringe nogle berigende og sjove stunder sammen, gennem arrangementer som laves i fællesskab.

Opbygning og udvidelse af eksisterende netværk er også en af Singlerocks grundidéer.

Vi tilstræber at holde et planlægningsmøde en gang i kvartalet, hvor gode ideer omsættes i fremtidige aktiviteter.

Det praktiske:

Du får lige et par gode råd med på vejen:
husk altid dato, klokkeslæt, hvor skal folk mødes, hvad skal medbringes, pris, beskrivelse, evt. trafik forbindelser, kontaktnavn, tlf. e-mail mm. ♦

Med SingleKids i Bon-Bon Land - En øjenvidneskildringer fra det virkelige liv

Det var første gang jeg skulle med til et arrangement i SingleKids. Men lad os starte med lidt baggrundshistorie. Jeg har 2 dejlige børn (synes jeg selv). En pige på 6 og en dreng på 10. Efter at have været skilt i halvandet år, oplevede jeg at det var svært at få en "god" nok weekend sammen med mine børn. Hvad kan man tilbyde dem i en 2 værelses lejlighed en hel weekend? Jeg syntes i alt fald det var svært at få kvalitets tid ud af samværet med dem!
Noget måtte der ske!!
Så på nettet for at søge efter noget for både børn og voksne. Falder over SingleKids, tur til Bonbon Land, hvem intet vover intet vinder!
Fatter telefonen og tilmelde os arrangementet, kunne bare have tilmeldt mig via nettet, men var mere tryk ved at ringe.
Dagen oprinder, vi tager toget til Københavns hovedbanegård for at mødes med de andre. Og der sidder man og venter, det er næsten som en blind date!! Pludselig lyder en frisk stemme: Det må være dig der hedder Birger? Yes, der bliver taget godt imod

mig og mine børn! På togturen får vi lejlighed til at stifte bekendtskab med de andre fra SingleKids. Det var starten på en rigtig god oplevelse. Ved indgangen til Bonbon Land mødes vi med dem der har valgt at køre i bil. Og så går det ellers løs, der er mange forskellige ting der skal prøves. På meget kort tid havde børnene selv fundet sammen i små grupper på deres egen alder. B.... har lånt et barnet mere af en ven, og gæt hvem der allerede efter en halv time er væk? B....'s vens barn!!! Gode råd er dyr og vi bevæger os straks mod information, i håb om at vennens barn er blevet indleveret. Bad luck, ingen lånt barn der. Tilbage til forlystelserne. Så ringer B....'s mobil og gæt hvem der er i røret? Korrekt vennen der spørger om B.... har check på situationen???? Jeg tror ikke at B.... når at svare inden at vennen kan fortælle at hun kan hente HANS datter i informationen. Så af sted igen til informationen. Vi kan ganske rigtig afhente lånt barn, som i mellemtiden er blevet forsynet med masser af slik (det er jo

Bonbon Land vi er i) farvekriddt og mange andre gode ting. Nu skal der gattes, B.... ringer til vennen, en halv time senere og en del penge fattigere er han beroliget.

For at gøre en lang historie kort, var det ikke det eneste barn vi „mistede“ for en tid, det lykkedes for alle børn at blive væk, på nær en, vi voksen havde tilgængæld en dejlig tur rundet i haven hvor vi rigtig kunne slippe os løs uden børn :-). Vi fik lært hvor information var, der gik vist sport i det, da selv et barnet på 13 år skulle hentes. OG lovet at næste tur laver vi en konkurrence for Voksen, hvem kan først blive væk fra sit barn (husk at skrive mobil nr. på hånden inden i går ind i bonbonland) Vi oplevede mange andre sjove ting, men alt ting har en ende og det havde vores tur også. Så efter en dejlig dag i Bonbon Land, tog nogle trætte børn og voksende toget hjem, fast besluttet på at også tage med næste år. ♦

*Godt nok ikke Bon-Bon Land.
Men stadig Single Kids på
slap line*

*Vi er mange,
men der er
plads til flere!*

